

Prejudiciālie jautājumi

Vai valsts tiesību norma (konkrēti, *Ley General de Seguridad Social* [Vispārējais sociālā nodrošinājuma likums] 60. panta 1. punkts), saskaņā ar kuru sievietēm, kurām ir bijuši bioloģiskie vai adoptētie bērni un kuras saskaņā ar kādu sociālās apdrošināšanas sistēmas shēmu saņem uz iemaksām balstītu vecuma pensiju, pārdzīvojušā laulātā pensiju vai pastāvīgas darbnespējas pensiju, tiek atzītas tiesības uz pensijas piemaksu, ņemot vērā viņu veikto demogrāfisko ieguldījumu sociālā nodrošinājuma sistēmā, taču šādas tiesības netiek atzītas tādā pašā situācijā esošajiem vīriešiem, ir pretrunā jebkādu diskrimināciju dzimuma dēļ aizliedzošajam vienlīdzīgas attieksmes principam, kas ir noteikts Līguma par Eiropas Savienības darbību 157. pantā un Padomes Direktīvā 76/207/EEK (1976. gada 9. februāris) par tāda principa īstenošanu, kas paredz vienlīdzīgu attieksmi pret vīriešiem un sievietēm attiecībā uz darba, profesionālās izglītības un izaugsmes iespējām un darba apstākļiem, kas grozīta ar Direktīvu 2002/73/EK ⁽¹⁾ un pārstrādāta 2006. gada 5. jūlija Direktīvā 2006/54/EK ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/73/EK (2002. gada 23. septembris), ar kuru groza Padomes Direktīvu 76/207/EEK par tāda principa īstenošanu, kas paredz vienlīdzīgu attieksmi pret vīriešiem un sievietēm attiecībā uz darba iespējām, profesionālo izglītību un paaugstināšanu amatā, kā arī darba nosacījumiem (OV 2002, L 269, 15. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/54/EK (2006. gada 5. jūlijs) par tāda principa īstenošanu, kas paredz vienlīdzīgas iespējas un attieksmi pret vīriešiem un sievietēm nodarbinātības un profesijas jautājumos (OV 2006, L 204, 23. lpp.).

Prasība, kas celta 2018. gada 13. jūlijā – Slovēnijas Republika/Horvātijas Republika

(Lieta C-457/18)

(2018/C 399/27)

Tiesvedības valoda – slovēņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Slovēnijas Republika (pārstāvis: M. Menard)

Atbildētāja: Horvātijas Republika

Prasītājas prasījumi

Prasītāja lūdz Tiesu atzīt, ka atbildētāja ir pārkāpusi:

— LES 2. pantu un 4. panta 3. punktu;

— Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1380/2013 (2013. gada 11. decembris) par kopējo zivsaimniecības politiku 5. panta 2. punktu kopā ar tās I pielikumu, attiecībā uz Eiropas Savienības sistēmu kopējās zivsaimniecības politikas noteikumu kontrolei, pārbaudei un īstenošanai, kura tika ieviesta ar Regulu Nr. 1224/2009 un Īstenošanas regulu Nr. 404/2011;

— Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/399 (2016. gada 9. marts) par Savienības Kodeksu par noteikumiem, kas reglamentē personu pārvietošanos pār robežām, 4. un 17. pantu, kas aplūkoti kopā ar tās 13. pantu, un

— Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/89/ES (2014. gada 23. jūlijs), ar ko izveido jūras telpiskās plānošanas satvaru, 2. panta 4. punktu un 11. panta 1. punktu,

un lūdz Tiesu arī piespriest atbildētājai:

— nekavējoties izbeigt iepriekš minētos pārkāpumus un

— atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza šādus pamatus.

Pirmais pamats:

Vienpusēji neizpildot pienākumu – kuru Horvātijas Republika ir uzņēmusies pievienošanās Eiropas Savienībai procesā – ievērot šķirējtiesas lēmumu un tādējādi šādā lēmumā noteikto robežu un citus tajā paredzētos pienākumus, tā atsakās ievērot tiesiskumu, kas ir Eiropas Savienības pamatvērtība (LES 2. pants).

Otrais pamats:

Vienpusēji atsakoties pildīt pienākumus, kas tai ir noteikti saskaņā ar šķirējtiesas lēmumu, tādējādi vienlaikus traucējot Slovēnijai pilnībā īstenot savu suverenitāti dažās savas teritorijas daļās Līguma izpratnē, Horvātijas Republika pārkāpj LES 4. panta 3. punktā paredzēto pienākumu lojāli sadarboties ar Eiropas Savienību un ar Slovēnijas Republiku. Horvātijas Republikas rīcība apdraud Eiropas Savienības mērķu sasniegšanu, kā arī miera nostiprināšanu un vēl ciešāku saikni starp nacionālām, kā arī to Savienības tiesību normu mērķus, kas attiecas uz dalībvalstu teritoriju (LES 4. panta 3. punkta pirmā daļa). Turklāt Horvātijas Republika liedz Slovēnijas Republikai iespēju visā tās teritorijā – gan uz sauszemes, gan jūras teritorijā – īstenot Eiropas Savienības tiesības un darboties saskaņā ar šīm tiesībām, it īpaši ievērojot Savienības atvasināto tiesību normas, kas attiecas uz dalībvalstu teritoriju (LES 4. panta 3. punkta pirmā daļa).

Trešais pamats:

Horvātijas Republika pārkāpj Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1380/2013 (2013. gada 11. decembris) par kopējo zivsaimniecības politiku un it īpaši noteikumus par savstarpēju piekļuvi šīs regulas 5. panta un I pielikuma izpratnē. Noteikumi, kas Horvātijai un Slovēnijai ir piemērojami no 2017. gada 30. decembra, ļauj 25 katras valsts zvejas kuģiem brīvi piekļūt citas valsts teritoriālajiem ūdeņiem, kā tas ir noteikts, pamatojoties uz starptautiskajām tiesībām, proti, šķirējtiesas lēmuma izpratnē. Horvātijas Republika neļauj Slovēnijas Republikai īstenot tiesības šī tiesiskā regulējuma ietvaros un tādējādi pārkāpj minētās regulas 5. pantu, jo: i) atsakās piemērot noteikumus par savstarpēju piekļuvi; ii) atsakās atzīt to tiesību aktu spēkā esamību, ko Slovēnijas Republika ir pieņēmusi šajā ziņā; un iii) sistemātiski piemērojot sodus, neļauj Slovēnijas zvejas kuģiem brīvi piekļūt jūras ūdeņiem, kas šķirējtiesas 2017. gada lēmumā ir noteikti kā Slovēnijas jūras ūdeņi, kā arī *a fortiori* brīvi piekļūt Horvātijas ūdeņiem, kuri ietilpst savstarpējas piekļuves noteikumu piemērošanas jomā.

Ceturtais pamats:

Horvātijas Republika pārkāpj Padomes Regulu (EK) Nr. 1224/2009 (2009. gada 20. novembris), ar ko izveido Kopienas kontroles sistēmu, lai nodrošinātu atbilstību kopējās zivsaimniecības politikas noteikumiem, kā arī Īstenošanas regulu (ES) Nr. 404/2011 (2011. gada 8. aprīlis). Horvātijas policijas patruļkuģi bez Slovēnijas Republikas atļaujas pavadā Horvātijas zvejas kuģus, kad tie veic zveju Slovēnijas ūdeņos, tādējādi liedzot Slovēnijas zvejas inspektoriem veikt pārbaudes. Tajā pašā laikā Horvātijas iestādes Slovēnijas zvejas kuģiem, kad tie zvejo Slovēnijas ūdeņos, kurus Horvātija ir piesavinājusies sev, uzliek naudas sodu par nelikumīgu robežas šķērsošanu un nelegālu zveju. Papildus tam Horvātija nenodod Slovēnijai datus par Horvātijas kuģu darbību Slovēnijas ūdeņos, kā tas savukārt ir prasīts abās iepriekš minētajās regulās. Tādējādi Horvātijas Republika neļauj Slovēnijas Republikai veikt pārbaudes ūdeņos, uz kuriem attiecas tās suverenitāte un jurisdikcija, un neievēro ekskluzīvo kompetenci, kas Slovēnijai ir kā piekrastes valstij savos teritoriālajos ūdeņos, tādējādi pārkāpjot Regulu (EK) Nr. 1224/2009 un Regulu (ES) Nr. 404/2011.

Piektais pamats:

Horvātijas Republika ir pārkāpusi un joprojām pārkāpj Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 2016/399 (2016. gada 9. marts) par Savienības Kodeksu par noteikumiem, kas reglamentē personu pārvietošanos pār robežām (Šengenas Robežu kodekss). Horvātija kā kopējo robežu ar Slovēniju neatzīst šķirējtiesas lēmumā noteiktās robežas, nesadarbojas ar Slovēniju šādas "ārējās robežas" aizsardzībai un nespēj garantēt apmierinošu aizsardzību, līdz ar to tā pārkāpj minētās regulas 13. un 17. pantu, kā arī 4. pantu, kurā ir prasīts noteikt robežas saskaņā ar starptautiskajām tiesībām.

Sestais pamats:

Horvātijas Republika ir pārkāpusi un joprojām pārkāpj Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/89/ES (2014. gada 23. jūlijs), ar ko izveido jūras telpiskās plānošanas satvaru un kas ir piemērojama dalībvalstu "jūras ūdeņiem", kas ir noteikti saskaņā ar attiecīgajiem noteikumiem Apvienoto Nāciju Organizācijas 1982. gada Jūras tiesību konvencijā ("UNCLOS") (direktīvas 2. panta 4. punkts). Horvātijas Republika noraida šķīrējtiesas lēmumu, kurā ir paredzēta šāda robežu noteikšana, un – tieši pretēji – Slovēnijas ūdeņus iekļauj savas jūras telpiskās plānošanas jomā, un tādējādi neļauj veikt saskaņošanu ar Slovēnijas Republikas ģeogrāfiskajām kartēm, pārkāpjot minēto direktīvu un it īpaši tās 8. un 11. pantu.

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 16. jūlijā iesniedza *Consiglio di Stato* (Itālija) –
AV, BU/*Comune di Bernareggio***

(Lieta C-465/18)

(2018/C 399/28)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Consiglio di Stato

Pamatlietas puses

Prasītāji: AV, BU

Atbildētāja: *Comune di Bernareggio*

Prejudiciālais jautājums

Vai brīvības veikt uzņēmējdarbību, nediskriminācijas, vienlīdzīgas attieksmes, konkurences aizsardzības un darba ņēmēju brīvas pārvietošanās principiem, kas minēti LESD 45., 49.-56. un 106. pantā, kā arī ES Pamattiesību hartas 15. un 16. pantā, un tajos ietvertajiem samērīguma un saprātīguma principiem ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, kāds noteikts Likuma 362/1991 12. panta 2. punktā, kurā pašvaldības aptiekas īpašnieka maiņas gadījumā pirmpirkuma tiesības ir piešķirtas pašas aptiekas algotiem darbiniekiem?

**Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 18. jūlijā Vācijas Federatīvā Republika iesniedza par Vispārējās
tiesas (piektā palāta) 2018. gada 8. maija spriedumu lietā T-283/15 *Esso Raffinage*/Eiropas Ķīmikāliju
aģentūra**

(Lieta C-471/18 P)

(2018/C 399/29)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Vācijas Federatīvā Republika (pārstāvji: P. Klappich un C. Schmidt, advokāti)

Pārējie lietas dalībnieki: *Esso Raffinage*, Eiropas Ķīmikāliju aģentūra, Francijas Republika, Nīderlandes Karaliste

Prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 8. maija spriedumu lietā T-283/15;